

hvilken samtlige Udgifter bleve bevilgede. Det er naturligt, at et saadant Forhold ikke kan tænkes at blive staaende i Tidens Længde; men det er Noget, som Begivenhedernes Gang har medført, at de Statsinstitutioner, som saaledes kunne stilles ad i Dele, maae have deres Centrum her, og at den Bevilling, som ikke kan udstykes, nødvendigvis maa udgaae herfra, saaledes at den høieste Myndighed i saa Henseende hviler hos Rigsdagen, i Forening med Kongen. Nu bagefter, henimod Finantsaarets Udløb, efterat allerede det indværende Aars Finantslov har havt sin Virkning i alle Dele, at ville gjøre Undtagelser, at ville indføre et andet Forhold end det, der bitterligt har været gjældende, da Finantsloven vedtoges, og som bitterligt skal være gjældende i det nærmeste Finantsaar, har forekommet Udvalget at være en farlig Afvei, som meget let kunde føre til betydelige Misbrug, og som bestemt vilde føre til en uoploselig Strid (Hør!), og derfor har Udvalget troet at burde henlede Regjeringens særdeles Opmærksomhed paa dette Punkt, for at det kunde i Regjeringens Skjøb komme under nærmere Overveelse, om den dog ikke maatte komme til den Anerkjendelse, at det ikke ret vel lader sig gjøre at skjelne mellem de Udgifter, som vedkomme Rigsdagen, og dem, som ikke vedkomme Rigsdagen, eller, rettere sagt, mellem de Udgifter, hvorfor der vil være at aflægge et Regnskab, som underkastes Statsrevision, og de, hvorfor saadant Regnskab ikke vil være at aflægge.

Finantsministeren: Med Hensyn til de Ytringer, der af det ærede Udvalg ere citerede i 1ste Passus af Betænkningen som de, hvoraf jeg betjente mig ved Sagens Forelæggelse i Henseende til Grunden til, at der for Krigsministeriets Vedkommende ingen Tillægsbevilling er begjært, maa jeg bemærke, at disse Udtryk i ethvert Tilfælde ikke maae betragtes som tilbagetagne ved den Skrivelse, Udvalget senere fra mig har modtaget, men, om man vil, ere de berigtigede eller nærmere forklarede ved denne. Da den Skrivelse fra Finantsministeren af 20de Februar, som findes citeret i Betænkningen, udtrykkeligen paaberører den Kgl. Resolution, hvorved Forslaget til Tillægsbevillingsloven blev bestemt at maatte forelæg-

ges Rigsdagen, og hvorved Reglen fastsattes for hvad der for Krigsministeriets Vedkommende skulde optages i Tillægsbevillingsloven og hvad der ikke skulde optages i den, og da denne Resolution selvfølgelig er ældre end Sagens Forelæggelse, saa er det naturligt, at jeg ved mine tvende Udtalelser ikke har kunnet mene at komme i Uoverensstemmelse med den Kgl. Resolution. Jeg tilstaaer imidlertid, at jeg ved Sagens Forelæggelse ikke lagde den Vægt paa dette formelle Spørgsmaal, som der senere fra det ærede Udvalgs Side er lagt derpaa, og jeg skal ret strax derfor anføre en practisk Grund. Det er nemlig den, at det ikke forholder sig saaledes, som det af den ærede Ordfører er antaget, at der ved en saadan Deling i Henseende til Bevillingen af de fornødne Udgifter til Krigsministeriet skulde være Spørgsmaal om ikke at aflægge et samlet Regnskab for Krigsministeriet; thi hvad enten samtlige Udgifter til Hæren, ogsaa til det Troppercorps, som har staaet i Slesvig, bevilges ved den danske Finantslov eller ved en Tillægsbevilling, saa vil Regnskabet for Krigsministeriets Vedkommende altid kun blive eet og udeelt, og gjennem det samlede Regnskab vil man kunne føre al den fornødne Control, og fordi visse af de Udgifter, der maatte medgaae til det i Slesvig stationerede Troppercorps, ifølge en rigtig Analyse, maae ansees undtagne fra Tillægsbevillingen, deraf følger ingenlunde, at der ved Hjælp af de slesvigiske Intrader skulde kunne udredes Udgifter, som ikke vare bevilgede af den danske Rigsdag. At det ikke har været tilfaldet i denne Henseende at stille Sagen paa Spidsen, troer jeg man vil holde sig forvisset om, og det vil i alt Fald fremgaae af andre Data, som paa selvsamme Tid ere komne frem, idet Regjeringen jo saaledes har fremlagt Lovforslag angaaende Drølogsdampskibet Thors Udrustning, hvilket noksom viser, at man paa ingen Maade anseer den Omstændighed, at der gives Overflud fra de øvrige Statsdele, som tilstrækkelig til at holde sig for berettiget til af disse Overflud at afholde Udgifterne til sålles Statsfornodenheder. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at Regjeringen befinder sig i nogen Forlegenhed med Hensyn til de Udgifter, som